

အောင်မြင်သူတို့၏

တစ်ပိုင်းတစ်စပုံရိပ်မျှား

ဒေါက်တာဌေးစိုး

စာရေးသူ၏ အမှာ

လူ့လောကတွင် ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင် ထူးခြားထူးချွန်သူတွေ ပေါ်ပေါက်စမြဲ ဖြစ်၏။ ကဏ္ဍနယ်ပယ်အသီးသီးတွင် ကိုယ့်ဆည်းပူးမှု၊ ကိုယ့်လေ့ကျင့်မှု၊ ကိုယ့်ရုန်းကန်မှုနှင့် အတူ အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့ကြပါသည်။ ။ အောင်မြင်မှု ကျော်ကြားမှုတို့ ကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ ၏ နောက်ဆုံးအချိန်များ အထိ တွေ့မြင်သိမှတ်ခွင့်ရခြင်းက မည်သူမျှငြင်းနိုင်ခြင်းမရှိသော ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှု ဖြစ်ပါပေ၏။

★

၁၉၈၅ ခုနှစ်မှာ ဆရာဒေါင်း (ဒေါင်းနွယ်ဆွေ) ကွယ်လွန်ခြင်း အမှတ်တရဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားဖူးခဲ့သည် ။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှာ အစ်ကိုကြီး (ဦး) ဝင်းဦး အမှတ်တရဆောင်းပါးကို စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးဖြစ်ခဲ့သည် ။

သည့် နောက် နှစ်အတန်ကြာပြီးကာမှ အနုပညာလောကမှာ လွမ်းလောက်စရာ အနုပညာရှင်ကြီးတွေ သူကရှေ့ သူကနောက်၊ ကွယ်လွန်သွားကြပြီးချိန်။ အမှန်တကယ်လည်း နှမြောတသလွမ်းဆွတ်ရသဖြင့် လွမ်းစာခွေတွေ ဖွဲ့မိပြန်ပါသည် ။ ရွှေအောင်လံမဂ္ဂဇင်းမှာ ။ မန္တလေး အရုဏ်ဦးဂျာနယ်မှာ ။

အောင်မြင်မှုကြီးမားသူတွေ၊ အောင်မြင်မှုလမ်းကြောင်းပေါ်ရောက်ရှိပြီးသူတွေကို မကြာမကြာ အောက်မေ့သတိရသောခံစားမှုတစ်ခုဖြစ်ပေါ်

ရသည် ကိုလည်း ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံပါမည်။

သို့ဖြင့် ဤစာစုများ ဖြစ်ပေါ်လာရတော့သည် ။

*

ဤစာစုသည် အောင်မြင်သူတို့ ၏ ဖြစ်စဉ်များကို လေ့လာကိုးကား
မေးမြန်းစိစစ်ကိုးကားပြီး ရေးထားသော အတ္ထုပ္ပတ္တိစာများ မဟုတ်ပါ။
မိမိနှင့် တစ်ချိုးတစ်ကွေ့တွင် ကြုံဆုံခဲ့၊ ပတ်သက်ခဲ့၊ ထိတွေ့ခဲ့သောအမှ
တ်တရများကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ခဲ့ရာမှ ယင်းတို့ ၏ ပုံကြမ်းကော
က်ကြောင်းများကို ပုံဖော်ကြည့်မိခြင်းမျှသာဖြစ်ပါ၏။

တစ်ခုရှင်းပြစရာရှိပါသေးသည် ။

မိမိရေးသားဖြစ်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ သည် လွမ်းဆွတ်တသဖွယ်ဖြစ်
သည့် ကွယ်လွန်ပြီးသူများကို အာရုံထားခဲ့ရိုးမှန်ပါသည် ။

ဒီကြားထဲမှ ပင် မင်းမျက်သင့်ပြီး အနုပညာရှင်နှင့် နာမည်ကိုပါ အ
သတ်ခံထားရသော ဂီတပညာရှင်နှစ်ဦးကို သတိရပြီး စာနှစ်ပုဒ်ရေးဖြစ်
ခဲ့ပါသည် ။ တစ်ဦးက ကိုအံ့ကြီး၊ တစ်ဦးက မာမာအေး။

(ဒေါ်) မာမာအေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးသားမှုမှာ တစ်ပုဒ်လုံးဖြုတ်ပ
ယ်ခံခဲ့ရပြီး ယခုတိုင် မိမိတွင် လက်ခံစာမူပြန်ဖော်မရဖြစ်ခဲ့ပါ၏။
ကိုအံ့ကြီးကိုဖြင့် နောင်မှာ ဖော်ပြနိုင်ခဲ့ပါသည် ။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အမှတ်တရရှိသူများ ထဲတွင် အသက်ထင်ရှားရှိနေ
ဆဲ၊ အမေရိကန်ရောက် ကိုအံ့ကြီးဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကိုပါ ပါဝင်စေခဲ့ပါ
သည် ။ ယင်းအချက်ကို သဘောပေါက်နားလည်စေချင်ပါသည် ။

Sketch ဟု ခေါ်နှိုင်းကောင်းသည့် အောင်မြင်သူတို့ ၏ တစ်ပိုင်းတစ်
စပုံရိပ်များကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ယခုတင်ဆက်လိုက်ပါပြီ။

လေးစားစွာဖြင့်

ဒေါက်တာငွေစိုး

*

နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား ကဗျာဆရာကြီးကို သတိရခြင်း

ကျွန်တော်၏ အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးအား နောက်ဆုံးဂါရဝဖြင့် ဈာပနသင်္ဂြိုဟ်သမ္ပုပြုနေစဉ် ကြံတောသုဿန်တစ်နေရာ၌ ကျွန်တော့်အား မတွေ့ရသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုတော်တစ်ဦးက ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရသတိတရဖြင့် စာအုပ်ဟောင်းတစ်အုပ်ယူဆောင်ပြီး လက်ထဲလာပေးပါသည်။ ။ ကဗျာစု စာအုပ်တစ်အုပ်။

သည့် ထက် တိတိကျကျဆိုရလျှင် ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေ၏ ကဗျာစုတစ်အုပ်။ တစ်ချိန်က ဖတ်ရှုစွဲမက်ခဲ့ဖူးပြီး ယခုလက်ဝယ်မရှိတော့သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်။ ထိုစဉ်က ရောင်းဈေးတစ်အုပ်နှစ်ကျပ်။

'ကြော့ကာ ကြော့ကာ ပတ်ချာဝန်းလည်' ခေါင်းစီးဖြင့် အဖွင့်အမှာရေးသူပေါ်သစ်။ ၁၉၆၆ မတ်လ(၁၈) ရက်ဟု ရက်စွဲထိုးထားသည် ။ 'ရေးတိုင်းသာ ကဗျာဖြစ်လျှင်' ဟူသောခေါင်းစီးဖြင့် ကိုယ်တိုင်အမှာရေးသူ ဒေါင်းနွယ်ဆွေ။ ၁၉၆၆ မတ်လ(၁၉) ရက်ဟု ရက်စွဲထိုးထားသည် ။ မိုးသောက်လင်္ကာပန်းကဗျာများ ။

သိပ်မကြာသေးဘူးလား။ ကြာခဲ့ပြီလား။

အို . . . သည် နေရာ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ပင် ဆရာဒေါင်းကြီးကို နောက်ဆုံးပို့ဆောင်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြဖူးသည် ပဲ မဟုတ်လား။

သို့ဖြင့် ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂစုံညီတိုက်ဆိုင်စွာဖြင့် ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေကို ကျွန်တော်သတိရမြင်ယောင်မိပါလေသည်။ ။

ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွေးထူပျစ်ပျစ်ကြီးနှင့် ထိုသူကား ကဗျာဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေဟု စတင်မြင်တွေ့ဖူးသည့် နှစ်များကားကြာညောင်းလှချေပြီ။ စာပေတိုက်များ ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ စုဝေးရာ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းတွင် ကြီးပြင်းလူလားမြောက်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသော စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီဆရာများ ၊ ကြိုးစားအားယူနေသော စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီဆရာများကို ငယ်စဉ်ကပင်အဝေးမှ တွေ့မြင်မှတ်သားခွင့် ရရှိခဲ့သည် ။ ဤသည် ကား ရန်ကုန်ဘာဆွေ၊ ဤသူကား တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ ဤသူကား ဒဂုန်တာရာ၊ ဤသူကား ဗဂျီအောင်စိုး၊ ဤသူကား နေသွေးနီ စသည် ဖြင့် . . .။

ရန်ကင်းတွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသမ္မု ဆေးခန်းတစ်ခုဖွင့်ဖြစ်သောအခါ ဆရာဒေါင်းနှင့် နီးကပ်စွာ အတွေ့အမြင်များ လာသည် ။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်း စာပေနယ်နှင့် နီးစပ်နေခဲ့ပြီ။

'ဒီလ ကဗျာတွေ့တယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ အဲဒါပြောချင်လို့ လှမ်းခေါ်တာ၊ ဒါပါပဲ'

တိုတိုတောင်းတောင်းနိုင်လှသော ဝေဖန်အားပေးရေးပြုလုပ်သည့် အခါမျိုးလည်း ရှိ။

'ကျွန်တော် မိသားစုကြီးနဲ့ ဝမ်းရေးအရ ဝတ္ထုတွေရေးနေရတာပါ။ တကယ်က ကဗျာပဲရေးချင်တယ်။ နောက်အကြောင်းတစ်ခုက ဒါမျိုးရေးနေတဲ့ လူတချို့ကိုလဲ မခံချင်လို့ ။ တစ်နေ့တော့ ကဗျာပြန်ရေးဖြစ်မှာ ပါ။ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲကို ကဗျာဝင်ပူးလာပြီဆိုရင် စားလဲ ဒီစိတ်၊ အိပ်လဲ ဒီစိတ်၊ အိပ်ရင်းတောင် ယောင်ပြီး ကဗျာတွေ ထရွတ်နေမိတာ'

ရှည်ရှည်လျားလျား ရှင်းလင်းချက်မျိုးလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပေးတတ်သည်။ ။

စည်ပင်သာယာဌာနမှ နေ၍ တိုက်များမှ အမှိုက်သရိုက်များ ပုံရန် လူတစ်ရပ်စာ မရှိတရှိ၊ အုတ်နံရံလေးဖက် အကာကလေးများ နှင့် နေရာသီးသန့်လုပ်ပေးထားတာ ရှိသည်။ ။ မှန်တာပြောရလျှင် မည်သူမျှ ထိုနေရာတွင် အမှိုက်လာမပုံ။ အမှိုက်ကားလှည့်အလာကိုသာ စောင့်၍ သွန်သည်။ ။ သူတိုက်လှေကားရှေ့က ထိုနေရာကလေးတစ်ခုတစ်ဝိုက်ကို ဆရာဒေါင်းသည် အချိန်ရှိသရွေ့ တံမြက်လှည်းသည် ၊ ရေဖျန်းသည် ၊ အမယ် . . . ပန်းပင်ကလေးများ ပင် စိုက်လိုက်သေးသည်။ ။ ရေလောင်းပေါင်းသင်သည်။ ။ အရောင်အသွေးနှင့် ပန်းကလေးများ ပွင့်သည့် အခါ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဥယျာဉ်သဖွယ် သူကျေနပ်နေကာ အလယ်ခေါင်မှ အုတ်ခုံပေါ်တွင် ပက်လက်ကြီးလှန်၍ အိပ်ကာ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေတတ်သည့် ဆရာဒေါင်း၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ခုပင်မြင်ယောင်ပါသေးတော့သည်။ ။ သူဘာတွေ တွေးတောကြံစည်နေသလဲ။ သူ့ဝတ္ထုတွေထဲက ပင်တိုင်ဇာတ်ကောင် ခင်ခက်ခက်ခိုင်အကြောင်းလား။ နက္ခတ်တာရာများ နှင့် ဂြိုဟ်ခွင်အပြောင်းအလဲတွေလား။ လွင့်စင်ဝေးကွာသွားသော ကဗျာလိပ်ပြာကလေးတွေအကြောင်းလား။ မည်သူသိနိုင်ပါလိမ့်။

ရ န က င်းမ္ဘာတညှင်းခိုတတ်သည့် ကိုသင်းခိုင်တို့လို နယ်ကဗျာဆရာများ သည် အိပ်ရာနီးလျှင် ဆရာဒေါင်းရှိရာဘက်သို့ စုရုံးမသွားရောက်မီ 'လာဗျာ၊ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဆရာဒေါင်းကြီး သွားစရအောင်' ဟု ပြောကာ ကျွန်တော့်ကိုပါ ဝင်ခေါ်တတ်သည် ကိုလည်း အမှတ်ရသည်။ ။ ဒေါသကြီးသည့် ဆရာဒေါင်း၏ စရိုက်ကို အားလုံးသိကြသည် ပင်။ သူ့စိတ်ကို နှစ်ခါမဆွရ။ စိတ်ပါလာလျှင် ဘေးလူဆီ တံတွေးစင်အောင်

စကားတွေ ပလုံးပထွေးဖောင်ဖွဲ့တတ်သူတည်း။

မိုးဝေမှာ ကဗျာမရေးဖြစ်သည့် အကြောင်း၊ လူငယ်ကဗျာဆရာတစ်ဦးက မိုးဝေမှ တစ်ဆင့် သူ့အားတိုက်ခိုက်ရေးသားပုံကို ခံစားရမှုအကြောင်း စိတ်လိုလက်ရ တစ်ခါကရှင်းပြချိန်၌ ဆရာဒေါင်းတွင် အလျင်လိုဒေါသနှင့် မာနတွေ ကင်းစင်စပြုနေပြီကို သတိထားလိုက်မိသည် ။ ဆရာဒေါင်းကိုယ်တိုင် ဗုဒ္ဓ၏ အရိပ်ကို ခိုဝင်ရောက်ရှိနေပြီပဲလေ။

ဆရာဒေါင်းကို သင်္ကြန်သံချပ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် သင်္ကြန်ကားပေါ်မှာ လည်း တွေ့ရဖူးသည် ။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တစ်ဦးအဖြစ်လည်း ပိတ်ကားပေါ်မှာ တွေ့ရဖူးသည် ။ လက်ဝှေ့ဝါသနာအိုး ဒိုင်လူကြီး၊ အုပ်ချုပ်သူအဖြစ်လည်း ကြိုးဝိုင်းတစ်ဝိုက်မှာ တွေ့ရဖူးသည် ။ ဗေဒင်လက္ခဏာဆရာ 'ပြည်ဟိန်းကျော် ' အဖြစ်နှင့် လည်း မိုးကောင်းဘုရားဝင်းထဲမှာ တွေ့ရဖူးသည် ။

ရင်ထဲတွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကျန်တာ တစ်ခုရှိပါသည် ။

'ဟေ့ဆရာ၊ ခင်ဗျားတို့ ပညာတတ်တွေက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆော်ကြဝေဖန်ကြလုပ်ပြီးရင် ရယ်ရယ်မောမော ခေါ်ခေါ်ပြောပြော အနေမပျက် နေကြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား။ အထူးသဖြင့် တက္ကသိုလ်က လူတွေပေါ့ဗျာ'

'အမှန်ပေါ့ ဆရာရယ်၊ စာထဲမှာ တိုက်ခိုက်ကြပေမယ့်အပြင်မှာ အခင်မပျက် အပြီးမပျက်ပဲပေါ့'

'ကျုပ်တို့ တော့ အဲဒါမျိုးမရဘူးဗျာ၊ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းထဲ ဝင်သောက်ဖို့ ဝေးစွဲ ကိုယ်ရှိတဲ့ နေရာနား သူရောက်လာရင်တောင် ဝုန်းဆို ကုလားထိုင်ကိုဆောင့်ပြီး ထသွားရမှ '

ဆရာဒေါင်းကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်နိုင်စရာမရှိပါ။ ရိုးသားမှု၊ ပွင့်လင်းမှု၊ ပြတ်သားမှု၊ တက်ကြွမှု။

'ကျုပ်က ကြည်အောင် တစ်ယောက်တော့လက်ခံတယ်။ လူချင်းလဲခင်တယ်။ ကျုပ်ဆီကတောင် စာအုပ်တစ်အုပ်ဆွဲသွားတာ ခုထိပြန်မရဘူး' ဟု ပြောသံလည်း ကြားရဖူး၏။

တစ်နေ့သောအခါ သဘင်နယ်မှ ဇာတ်မင်းသားလေးတစ်ဦးက သူ့မွေးနေ့လား။ ဇာတ်သက်နှစ်လည်လား မသိ။ ဇာတ်ရုံတွင် ဧည့်ခံထမင်းကျွေးပွဲလုပ်ရာ ဆရာဒေါင်းကိုလည်း ဖိတ်ကြားခံရ၏။ အပြန်၌ ဝမ်းသာအံ့ဩ သူပြောပြသည် ။

'ဟေ့လူ ကျုပ် ဒီနေ့မနက် ထမင်းစားပွဲမှာ ဟိုမောင်စွမ်းရည်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ပျူပျူငှာငှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိပါကလားဗျာ။ သူ့မိန်းမလဲ ပါတယ်။ 'ငုံအာ' အကြောင်း ရယ်စရာပြောကြတာများ အားတောင်နာစရာကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲလဲ ဟင်းတွေဘာတွေ ခူးခပ်ထည့်ပေးလို့ '

မပွင့်သေးလည်း

ပွင့်ရေးငုံမျှော်၊ မိုးသို့မော်လျက်

သော်မှော်ပွင့်လွှာ၊ ငုံအာဖွေးဖွေး

ပျံ့ပျံ့မွှေးဆွတ်၊ ဖူးဖူးညွတ်၍ စသည် ဖြင့် "မိုးသောက်လင်္ကာပန်း" ကဗျာကိစ္စကို သတိရကြမည်ထင်ပါသည် ။

ပင့်ကူအိမ်၌

ကြောင်လိမ်လှေကား တပ်ဆင်ထားသည် ။

ဖြေဖျားထောက်၍ တက်ပါလော့ . . . ဟူသော "ကြယ်နှင့် ကဗျာဆရာ" ကဗျာအပေါ် ဝေဖန်သုံးသပ်ဖူးကြသည် ကိုလည်း သတိရကြမည် ထင်ပါသည်။ ။ ဝတ္ထုနယ်ကို စွန့်ခွာ၍ နောက်ပိုင်းဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေက ဗျာတွေ ပြန်ရေးဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာကြသည်။ ။

တစ်နေ့သ၌ . . .

'ဆရာဇော်ဂျီ၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်တို့ ကန်တော့ပွဲအကြောင်း ပြောပါဦး'

'ထုံးစံအတိုင်း လူကြီးမိဘဆရာသမားကို ကန်တော့တာမျိုးဗျာ၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုသဘောထားထား ဆရာကြီးတွေရဲ့ ပညာကျေးဇူးရိပ်က ကွယ်ပျောက်မသွားဘဲ ကြီးမားဖြန့်ကျက်ဆဲရှိတာကို တပည့်တပန်းတွေက အမှတ်တရလုပ်ကြတဲ့ သဘောပါ။ ဂိုဏ်းဂဏခွဲတာမျိုး၊ တက္ကသိုလ်ရယ် ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကြီးနှစ်ဦးကလဲ ချို့တဲ့ပါးရှားသူများ မဟုတ်ကြတော့ တွေ့ကြတယ်၊ ဆုံကြတယ်ဆိုတာကိုပဲ ပီတိဖြစ်ကြ ကျေနပ်လက်ခံကြတာပါ'

'ဒါဆို ကျွန်တော်ကော လိုက်ကန်တော့လို့ ရမလား'

'ရပါတယ်၊ ဆရာစိတ်ဝင်စားရင် ဒီနှစ်လုပ်ဖြစ်တဲ့ အခါကျ ပြောပါ့မယ်'

'ကျေးဇူးတွေရှိတယ်၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်က ကျုပ်ကို 'သတည်း' နဲ့ 'တကား'အသုံးကို ကွဲပြားအောင် သင်ကြားပေးဖူးတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ 'သပြေညို' နဲ့ ကျုပ်တို့ လူဖြစ်ရတာပဲဗျာ'

ထိုနှစ်ထဲမှာ ပင် ဆရာဒေါင်း လည်ပင်းအကျိတ်များ ထွက်ကာ ဆေးရုံတက်ရသည်။ ။ ကင်ဆာ။

ဆေးရုံပေါ်၌ ဆရာမင်းသုဝဏ်ထံမှ ဉာဏ်ပူဇော်ခ ငွေတစ်ရာနှင့် အ
တူ ဆရာလက်ရေးနှင့် စာတစ်ရွက်ရလိုက်သောအခါ ဆရာဒေါင်းမှာ မ
ဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာအားတက်ဖြစ်ရသည် ကို ထိုစဉ်က
ဆရာအား သတင်းမေးသွားသူတွေအားလုံး အသိပင်။ ဝေဒနာတွေကြား
မှ ကဗျာတွေ ရေးဖွဲ့နေသေးသည် ကို အားလုံးအသိပင်။

သို့ငြား . . .။

နွေမတ်လ၏ တစ်ခုသောညတွင် ဆရာဒေါင်းကွယ်လွန်သွားရသည်
။ ကဗျာဆရာတစ်ဦး၏ အစည်ကားဆုံး ဈာပနပင်။

ငါအိပ်ပျော်သော

တစ်ရံရောခါ၊ တစ်နေ့တာဝယ်

မွေ့ရာအောက်မှ ၊ ရှာတွေ့ကြမည့်

စာစ ကဗျာ၊ တိုတစ်ထွာကို

ဩဘာပဲ့တင်၊ ချီးမွမ်းချင်ကြ

နှုတ်မှ မြည်တမ်း၊ တသလွမ်းဆို

စိတ်ဝမ်းငြိုဘိ၊ သို့တရှိလည်း

ငါ၏ အိပ်ခြင်း၊ လျောင်းစက်ရင်းကား

ရှည်လျားကာလ၊ နှိုးမရပြီ

သောကချုပ်ငြိမ်းယောင်တကား

ဟု ၁၉၆၆ မတိုင်မီက သူရေးသားခဲ့သော ကဗျာတစ်စကို ပြန်လည်
ဖတ်ရှုမိသည့် အခါ သူသေဆုံးစဉ်က စည်ဝေပျံ့နှံ့ခဲ့သော ကဗျာကလေး
တစ်ပိုင်းတစ်စကိုလည်း အမှတ်ရရ ရှိပြန်ပါသည် ။

အို . . . လောကတစ်ဝန်းလုံး

သဘောဓမ္မလွှမ်းမိုး

အချောအလှအဆန်းဆုံး

မနောမယပန်းကုံး ကဗျာတွေသီလို့

သည်းလွှာမြေမဟီ ကျောက်ဂူလုပ်ကာ

မြှုပ်ခဲ့မည်ပတဲ့ ။

ဒေါင်းနွယ်ဆွေ

၂၆-၃-၈၅ နေ့တွင် ဂူသွင်းမြှုပ်နှံသည် ။

ဆရာဒေါင်း၏ ပုံရိပ်များကား ပြန့်ကျဲမှ ဝိန့်ဖျော့၍ မနေချေ။

*

ဝင်းဦး

နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့် အနုပညာရှင်ကြီးသို့

ဆရာမောင်နဝင်းခင်ဗျား

ကျွန်တော် 'စန္ဒာ' မှန်မှန် ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာမင်းသားကြီး အလွမ်းပြေပေးစာရှည်ကြီးကိုဖတ်ကြီး အစ်ကို ကွယ်လွန်သွားတာ နှစ်နှစ်ရှိတဲ့ တိုင် တစ်စက်မျှမမေ့နိုင်သေးတဲ့ လူတွေ ထဲမှာ ကျွန်တော်လဲ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဝင်ပြောချင်လာပါတယ်။ အနုပညာနယ်က ကြယ်ပွင့်တွေ ကြွေကြရတာလဲ မနည်းလှဘူးနော် ။ ဒီနှစ်နှစ်အတွင်းမှာ သေကွဲကွဲရသူတွေ၊ ရှင်ကွဲကွဲရသူတွေကို ကျွန်တော်တော့ဖြင့် စာရင်းချကြည့်ချင်လောက်အောင်စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲ ဖြစ်ရတယ်ဆရာ။

အစ်ကိုဆုံးတဲ့ အချိန်ကတည်းက လူနဲ့ ကလောင်နဲ့ သူစိမ်းတစ်ရံဆံဖြစ်နေလို့ အစ်ကိုအမှတ်တရ တစ်စုံတစ်ရာကလေးတောင် ကျွန်တော်မရေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဆရာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ အကောင်းသားပဲ။ ခုဆို အစ်ကိုနဲ့ ထိတွေ့ဆက်နွှယ်ခဲ့သူတွေ တော်တော်များများ ရဲ့ အစ်ကိုအပေါ်တမ်းတစာ၊ အလွမ်းမျှစာတွေကို ထိုင်ဖတ် စောင့်ဖတ် စုဖတ်ဖို့ အချိန်အလုံအလောက်ရသွားတာပေါ့ဆရာရယ်။ မဟုတ်ဘူး လား။

အစ်ကိုရဲ့ ပုံရိပ်တွေ စရိုက်လက္ခဏာတွေကို စီသွယ်စုစည်းပုံဖော်လိုက်တဲ့ အခါ 'ဝင်းဦး' ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ပြောစမှတ်ဖြစ်လောက်အောင် တွင် ကျယ်ခဲ့တဲ့ လူပဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဟုတ် မဟုတ် ဆန်းစစ်

အဖြေရှာခွင့်လဲ ရသွားတာပေါ့။

ဆရာသိတဲ့ အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ သူရပ်ရှင်အရိုက် ကျဲသွားတဲ့ ဒီဘက်ပိုင်း၊ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုမက ကာလတစ်လျား စဉ်ဆက်မပြတ် ပတ်သက်မှုရှိနေကြတယ် မဟုတ်လား။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ရဲ့ 'နောက်ဆုံးနေ့များ' မှာ ဆုံကြုံရတာတွေ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ နီးနီးပါးပါးရှိခဲ့ကြသူတွေလို့ လဲ ပြောနိုင်ပေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နွေးနွေးထွေးထွေး ဝမ်းနည်းတသစရာတွေ အရကြီးရလိုက်တဲ့ သူတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့ ။

အဦးအစတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်တောင်တွေးမိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တင်ဝင်းလှိုင် (စန္ဒရား တင်ဝင်းလှိုင်)နဲ့ က ငယ်ပေါင်းကျောင်း နေဘက် သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ဆရာလဲ သိတယ်နော်။နောက်တစ်နေ့မှာ တော့ သူက ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဂီတပညာရှင်၊ ကျွန်တော်က ဂီတနဲ့ ပတ်သက်ဖူးတဲ့ ဂီတဝါသနာရှင်၊ စာပေသမားတစ်ယောက်။

နှစ်တော့ ကြာလှပါပြီ။ 'မြင့်တင်ရေး' လို့ ဟိုတုန်းက ခေါ်တဲ့ (အခုတော့ ဇာတ်လမ်းရုပ်ရှင်ဆိုလား) အဲဒီ စတူဒီယိုအဟောင်းကလေးမှာ ပါ ။ တင်ဝင်းလှိုင် ဂီတမှူးလုပ်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား သီချင်းတွေသွင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါ။ ကျွန်တော်ပြန်စဉ်းစားမိတာ အဲဒီကားရဲ့ ဒါရိုက်တာက သန်းကျော်ဌေးပါ။ သူ့သားတွေနဲ့ မှ ကျွန်တော်တို့ က သူငယ်ချင်းတွေ။

အဲဒီကားမှာ အစ်ကိုကို ပဏာမသီချင်း (ခေါင်းစည်းပိုင်း) ဆိုပေးဖို့ ဒါရိုက်တာက ပြောထားဆိုပဲ။

ဆရာသိတဲ့ အတိုင်း အစ်ကိုက ကွယ်လွန်တဲ့ အချိန်ထိ ရုပ်ရှင်ကားမှာ သူ့ကို မေတ္တာရပ်ခံပြောဆိုရင် အခကြေးငွေ တစ်ပြားတ

စံချပ်မှ မယူဘဲ ကူညီသီဆိုပေးလေ့ရှိတယ်မဟုတ်လား။ (စကားစပ်လို့ ပြောရဦးမယ်)

(အစ်ကိုက ညည တစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်ချင်လုပ်၊ မလုပ်ရင်လျှောက်လည်နဲ့ အိပ်ရာထနေမြင့်တတ်တာကြောင့် အသံသွင်းခန်းက လူတွေက စိတ်စောပြီး မျှော်မောရတာရယ်၊ ရောက် လာပြီဆိုရင်လဲ သီချင်းတိုက်၊ သီချင်းသွင်း၊ ဒါရိုက်တာနဲ့ ဂီတမှူးက 'ရပါပြီ' ဆိုရင်တောင် သူစိတ်မကျေနပ်သေးရင် ကျေနပ်တဲ့ အထိ ဆိုနေပြန်လို့ တစ်ဂျူတီစာကျော်ပြီး မှန်းတာထက် အသံသွင်းစရိတ်ကျယ်သွားတာတွေရှိတတ်လို့ လန့်တော့လန့်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဆိုပေးတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆို ဆိုသလောက် ရုပ်ရှင်ကားရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှု၊ ပရိသတ်စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ အနုပညာအမြတ်အစွန်းတွေကို ရတတ်တော့ ဓာတ်သိတွေက ဒီလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိကြတယ်လေ။ သူဆိုပေးရင်ကို ကျေနပ်လှပြီ)

ဒီလိုပဲနေမှာ ပေါ့။ ဒါရိုက်တာ သန်းကျော်ဌေးဆိုတာ ဆရာတော့ သိပါမယ်။ ဝါသမ္ဘာရှိခဲ့တဲ့ ဂီတမှူး အဝမ်းကြည်အေးဆိုသူပဲကိုး။

အဝမ်းခေတ် ရုပ်ရှင်ကားတွေမှာ ကတည်းက ပါဝင်ပတ်သက်လာသူဆိုတော့ အစ်ကိုက ဂီတသံယောဇဉ်ထားပုံလဲ ရပါတယ်။ အဲဒီနေ့က အသံသွင်းကို အစ်ကိုအစောကြီးရောက်လာတယ်။

သီချင်းတိုက်ပြီး အဲဒီခေါင်းစည်းသီချင်းကို စိတ်ကြိုက်သွင်းကြတယ်။ ။ ရပြီ။ အားလုံးကျေနပ်ကြပြီ။ ဒါပေမယ့် မကျေနပ်နိုင်သူက သူပဲ။

'ဒီတစ်ပုဒ်တည်းလားဗျ' တဲ့ ။ ဒါရိုက်တာကိုမေးတယ်။

သူ့ဂီတမိတ်ဆွေများ နဲ့ ပရိသတ်များ သူ့အဲဒီညဉ်ကိုသိကြပါတယ်။ အစ်ကိုဟာ သီချင်းဆိုရတာကို အင်မတန်နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ တချို့လူတွေတစ်ထိုင်တည်း ထမင်းအစားချင်ကြသလို

သူက သီချင်းအဝဆိုချင်တဲ့ သူပါ။ နောင်စင်ပေါ်တက်ဆိုတော့လဲ ဒီအတိုင်းပဲနော်။

'မင်းသားကို အားနာလို့ ပါ။ ဆိုပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ပုဒ်လောက် လပ်ဖ်ဆင်းလေးအတွက် လုပ်ပေးပေါ့'

'ရတယ်လေ၊ အားနေတာပဲ။ အစောကြီးရှိသေးတယ်ဗျ' သူ့ထုံးစံအပြုံးနဲ့ ပေါ့။

ဦးကြည်အေးက တင်ဝင်းလှိုင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းလက်တို့ခေါ်ပြီးပြော။ တင်ဝင်းလှိုင်က ကျွန်တော့်ကိုပါခေါ်ပြီး တိုးတိုးပြော။ သီချင်းကလေးတစ်ပုဒ် စုပေါင်းစပ်ပေါင်း ချက်ချင်းကြော်လှော်ချက်ပြုတ်လုပ်လိုက်ကြဖို့ ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် အဲဒီရုပ်ရှင်ကားဟာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်လစ်ဖြစ်နေတဲ့ ကားတစ်ကားပါ။ ဒါရိုက်တာခမျာ ချွေချွေတာတာနဲ့ စီစဉ်နေပုံရပါတယ်။ အသံသွင်းချိန် တစ်ဂျူတီမှာ ပဲ ကိစ္စအားလုံးပြတ်ချင်တယ်။ အဲဒီကားရဲ့ မင်းသားတွံတေးသိန်းတန်ကလဲ သီချင်းသွင်းဖို့ ရှိသေးတယ်။ သူ့ဘာသာဆိုရင် ချစ်သူစုံတွဲခန်းမှာ သင့်တင့်ရာ နောက်ခံတေးသွားလေးတစ်ခုခု ထည့်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတာ။ ဂီတသမား ဒါရိုက်တာပီပီလုပ်တတ်ပေမပေါ့။ ပြောသာပြောရ ချစ်ကြိုက်ခန်းစုံတွဲခန်းမှာ တွဲဆိုဖို့ အမျိုးသမီးအဆိုတော်ကလဲ မပါ။ ချိန်းမထား။ ကိုင်းဘာလုပ်ကြမလဲ။

ဒီတော့ ရိုက်ပြီးအခန်းရဲ့ အချိန်မိနစ်စက္ကန့်အတိအကျ ဘီဂျီသီချင်းထည့်လို့ ရအောင် လုပ်ကြမယ်။ တစ်ယောက်တည်း ကျားသံချည်းဆိုရမှာ ဆိုတော့ အီအိုင်နေမှာ လဲစိုးရတယ်။ ကြံစမ်း။

သီချင်းကလေးဆိုလိုက်၊ ထွေထွေရာရာ ကဗျာဆန်ဆန် စကားလေး

တွေညှပ်ပြောလိုက်။ သီချင်းသွားလေးပြန်ဝင်လိုက် ပုံစံလုပ်ကြမယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကမန်းကတန်းချောင်တစ်ချောင်ခိုပြီး 'ဥုံဖွသီချင်း' လုပ်နေတာကို သူက ခပ်ပြီးပြီးဘေးက လာကြည့်တယ်။ နားလည်သဘောပေါက်စွာနဲ့ ကျေကျေနပ်နပ်ပါပဲ။ တကယ်လဲ အသံသွင်းတော့ အားတက်သရောဆိုပေးခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့မှာ စန္ဒရားတင်ဝင်းလှိုင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ 'ဝင်းဦး' ဆိုသူကို နီးနီးကပ်ကပ်တွေ့ဖူးခဲ့ပြီး အနုပညာအကြောင်းခံ ဆက်စပ်မှုနဲ့ ဒီလိုစတင်သိကျွမ်းရာက ကွယ်လွန်ချိန်အထိ မကင်းမပြတ်ရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပါမယ် ။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ တင်ဝင်းလှိုင်က အစ်ကိုရဲ့ အနုပညာနယ်ပယ်က အတွဲမပျက် ညီငယ်ရောင်းရင်းအဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ အစ်ကိုရဲ့ လူမှုရေးနယ်ပယ်က မိတ်ဆွေရောင်းရင်းအဖြစ်။

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်။

*

အစ်ကိုက တကယ့်ညမင်းသား ပီသတယ်နော်။

အလုပ်ကိစ္စ မရှိရင် လည်စရာ၊ စားစရာ စဉ်းစားရင်း တစ်ခါတစ်ရံ လည်ရင်းစားရင်း အလုပ်လုပ်ရင်း ဟိုက ဒီခရီးပေါက်တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။

သူ့မော်တော်ကားခေါင်းဟာ ခရီးလမ်းကြောင်းသင့်တဲ့ အရပ်တစ်ခုဘက်ကို မကြာခဏ ဦးတည်တတ်လေ့ရှိပါတယ်။

အနောက်ရန်ကင်း ဦးဝင်းကြည် (မြန်မာ့အသံ ကိုသစ္စာ) အိမ်ကို ဝင်မယ်။ စကားစမြည်ပြောမယ်။ ပြီးရင် အရှေ့ဘက် စန္ဒရားဦးလှထွတ်တို့ အိမ် ကူးမယ်။ အဲဒီကပြီးမှ (ဦးကြီး) စာရေးဆရာ ဦးမင်းကျော် အိမ်ကူးမယ်။ အဲဒီကမှ အရှေ့မြောက်အစွန် ကျောက်ကုန်းဘက်

စန္ဒရားတင်ဝင်းလှိုင် အိမ်ကူးမယ်။ တင်ဝင်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ က ကျောက်
ကုန်းမှာ အိမ်ချင်းမလှမ်းမကမ်းလဲဖြစ်ပြန်၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်က
ညညလင်းအားကြီးတိုင် မအိပ်တတ်ဘဲနေတတ်တဲ့ ကောင်တွေလည်း
ဖြစ်ပြန်မို့ ပဲပြုတ်သည် လာတဲ့ အထိ စကားပြောဖော်ရကရောပေါ့။ သူ့ခ
ရီးစဉ်က အဲဒီလိုကွက်တိခွင်ကျ။

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ကမ္ဘောဇရိပ်သာလမ်းဘက်ပြောင်းတော့လဲ
သူလာတတ်တယ်။ ရန်ကင်းဘက်ပြန်ပြောင်းတော့လဲ လာတတ်တယ်။
ပြောလဲ ပြောတတ်၊ ပြောလဲ ပြောနိုင်၊ ပြောစရာတွေလဲ အမြဲအပြည့်ရှိ
တဲ့ အစ်ကိုကို ကျွန်တော်တို့ က လူငယ်ဆိုတော့ စကားအစထောင်ပေး
တဲ့ တာဝန် ယူရတာပေါ့။

နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ထူးထူးချွန်ချွန် သောက်တတ်စားတတ်ရှိ
လာတဲ့ အခါ သူ့အိမ်နဲ့ ကိုယ့်အိမ် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး
ပိုမိုအဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့ကြတာ ဆရာတို့ မျက်မြင်ပဲလေ။
(ဟိုတုန်းကပြောတာနော်)

'ကိုငွေစိုး ခင်ဗျားဆေးခန်းကို အာရောဂျံလို့ ပေးတာ ရိုးတယ်။
ခင်ဗျားအတွက် ဆေးခန်းနာမည်တစ်ခု ကျွန်တော်စဉ်းစားထားတာ ရှိ
တယ်။ မေတ္တာနဲ့ သူရာလို့ ပြောင်း 'အဲဒီလိုပြောလေ့ရှိပြီး ကျွန်တော်တို့ ရှိ
တတ်တဲ့ ဟိုတယ်တွေ၊ ချောင်ကြိုချောင်ကြားတရုတ်စားသောက်ဆိုင်
တွေအထိ မတွေ့ရင်လိုက်ရှာပြီး အချိန်ဖြုန်းပြစ်ကြပြန်ရော။ ပြီးရင် သူ့
ထပ်ခိုးပေါ်ပိုင်းကူးကြပြန်ရော။

ဇာတ်ပွဲအကြောင်း စ မိရင် ဖိုးစိန်ကြီးအကြောင်း။ သူဆိုတဲ့ သီချင်း
စာသားအဖွဲ့အနွဲ့တွေအကြောင်း။ အသံအယူအဆအကြောင်း မမောတ
မ်းပြောချင်သူ။

နိုင်ငံရပ်ခြားအကြောင်း စ မိရင် ရေခြား မြေခြားခလေ့စရှိက်၊ ယဉ်
ကျေးမှု၊ အသုံးအဆောင်တွေအကြောင်း မနားတမ်းပြောချင်သူ။

ယမကာအကြောင်း စ မိရင် ဘယ်အရက်က ဘယ်နှယ်။ ဘယ်အချိန်
ဘယ်နေရာမှာ သောက်ရင် ဘယ်ကဘယ်လိုစသဖြင့် မဆုံးတမ်းပြောချင်
သူ။ နမူနာရှာဖွေ ကိုယ်တိုင်စပ်ဟပ် တိုက်ကျွေးပြုစုတတ်သူ။

စာပေအကြောင်းစပ်မိရင် စစ်ကြိုခေတ်စစ်ပြီးခေတ်
ဝတ္ထုတွေအကြောင်း မဂ္ဂဇင်းတွေအကြောင်း မကျန်တမ်းပြောချင်သူ။

အကျီစားသန်သူ၊ အငြင်းသန်သူ

ပွင့်လင်းလွန်းသူ၊ ဟန်ဆောင်လွန်းသူ

ခင်မင်ဖို့ ကောင်းသူ၊ သတိထားဖို့ ကောင်းသူ

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှိရိုးရှိစဉ် သဘာဝများကို အလျော့အတင်း အထိ
နီးအညှိမထားဘဲ တစ်ခုခုဘက် ပိုပိုသာသာကဲကဲနေတတ်တဲ့ သူ့အတွက်
ဝေခွဲရခက်သလိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံဖြစ်မိတယ်ဆရာ။

ပင်ကိုဓာတ်ခံ ပါရမီထူးတာတစ်ချက်၊ တစ်ကိုယ်တော်လူလွတ်အနု
ပညာသမားတစ်ယောက်အဖြစ် စိတ်ထင်တိုင်းပေါက်အောင် ကြံစည်လုပ်
ကိုင်နိုင်တာတစ်ချက်၊ အနုပညာသမားဘဝမှာ ရဲရဲတင်းတင်းလက်တွဲ
ဆုပ်၊ ရဲရဲတင်းတင်း လက်တွဲဖြုတ်ဝှံ့တဲ့ အလေ့ရှိတာတစ်ချက်၊ ဘယ်
တော့မှ တွေဝေတုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိတဲ့ ပြတ်သားနိုင်မှုကြောင့် ဘေးလူနား
လည်ရခက်ပေမယ့် သူ့ 'အလုပ်' မှာ ထိရောက်ပေါက်မြောက်စေတာတစ်ချက်။

ဒီလိုဒီလိုအချက်တွေက အစ်ကိုကို 'ဝင်းဦး' ရယ်လို့ ဖြစ်စေခဲ့တာ ဖြစ်
မယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်မှားလား။

တစ်ခါတစ်ရံ အပေါ်စီးအမြင်ရှိတဲ့ အလေ့ကို စိတ်သဘောကောင်းကောင်း ၊ စေတနာသဒ္ဓါရက်ရက်ရောရောနဲ့ ပြန်ပြန်ထေတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပဲ။ သူ့ကိုယ်သူလဲ အမြဲပြောင်မြောက်အောင် သတိထားအားထုတ်နေတတ်တယ်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြံအစည်တွေလဲ သူမို့ကြံတတ်ပါရဲ့ ။

အိမ်မှာ ခြံမှာ မြွေတွေမွေး၊ မြွေအကသင်ပြီး ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မြွေမင်းသားလုပ်ပြီး ဆိုခဲ့ကခဲ့တာ အားလုံးက စကားလုပ်ပြောရတဲ့ အထိပဲ။ တစ်ခါတုန်းက တင်ဝင်းအိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကို ပြောဖူးတာရှိသေးတယ်။

တစ်ခါလောက် စင်ပေါ်မှာ သီချင်းဆိုရင်း ဓားပေါက်ခံဖို့ စိတ်ကူးထားတာတဲ့ ဗျ။ ဓားပေါက်မယ့်အမျိုးသမီးလှလှပပ စိတ်တိုင်းကျမရလို့တဲ့ ။ မင်းသမီးတွေထဲကလဲ လုပ်ရဲကြမှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။ ဆပ်ကပ်ထဲကလို လက်ကိုင်ရိုးမှာ မီးရှို့ထားတဲ့ ဓားတွေနဲ့ သူပတ်ချာလည်ကို ပေါက်နေမယ်။ သူက ဓားပေါက်ခံရင်း သီချင်းဆိုနေမတဲ့ ဗျာ။ ကဲဗျာကြံကြီးစည်ရာ။ သူမို့လို့ ။

နောက်ပိုင်းသူရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ရှည်လျားထွေပြား (လေများ) တယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အကြိုက်မတွေ့သလို ကျွန်တော်တို့ ရေးတဲ့ စာတိုပေစတွေကိုလဲ အဖွဲ့အနွဲ့အသိုင်းအဝန်းနည်းပြီး မာလွန်းတင်းလွန်းလို့ သူမကြိုက်ကြောင်း ပြောင်ပြောင်ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရယ်ရင်းမောရင်း အရွှန်းဖောက်ရင်း ဝေဖန်ရေးကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပြန်အလှန်မျက်ကွယ်ပြုလိုက်ကြတာချည်းပါပဲလေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာအကြောင်းစစ် စကားပြောလို့ ကောင်းတဲ့ ဗဟုသုတဟင်းလေးအိုးကြီးတစ်အိုးဖြစ်တာတော့ အမှန်ပဲ။

တစ်ခါက အသက်ကြီးရင့်ဖို့ ဝန်လေးခဲ့ပေမယ့် အသက်ငါးဆယ်ပြ

ည့်ကတည်းက ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ဘဝကို နားလည်လက်ခံလိုက်သူ၊
တစ်ခါက သူ့ဘဝမှာ ကင်ဆာဖြစ်မှာ ၊ နာကျင်ပင်ပန်းရမှာ စိုးရိမ်ပူပန်
တတ်သလောက် နောင်သူ့ရောဂါနဲ့ သူ့အဖြစ်ကို အားယူနားလည်လက်
ခံပြီး ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိသူ။ အစ်ကို'ဦးဝင်းဦး'ကို အပြုံးမပျက်၊ အလှမပျ
က်၊ အချိုးကျကျ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြူဖြူကလေးနဲ့ ဂျဒ်ဆင်ဘုရားရှိ
ခိုးကျောင်းခန်းမထဲက ခေါင်းအနက်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ တစ်ခုတည်း
သောပန်းစည်းကလေးကို ကိုင်တွယ်ဖက်ပွေ့ပြီး ပက်လက်လဲလျောင်း
အိပ်ပျော်နေတာ 'နောက်ဆုံး' တွေ့ရခြင်းပဲဆရာ။

'မုံရွှေရည်' ထဲကလို မျက်လုံးနှစ်ဖက်ပွင့်လျက်နဲ့ ထိုင်လျက်သား၊ ရုပ်
ရှင်ထဲကအမူအရာသမား 'ဝင်းဦး' သာဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ ဆုတောင်း
လဲ ရနိုင်မယ်မဟုတ်တော့ပါဘူးဆရာ၊ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ အဲဒါနောက်
ဆုံးပဲ။ အနုပညာအလှအပတွေထားရစ်ပြီး ကောင်းကင်ဘုံသို့သာ တက
ယ်ထွက်သွားပြီကိုး။

အစ်ကိုဈာပန ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ခြင်းအစီအစဉ်မှာ သီဆိုခဲ့ကြတဲ့ 'ပြုခဲ့
သမျှကိုသာ မှတ်မိကြလိမ့်မည်' အမည်ရှိ ဓမ္မသီချင်းကို ပြန်လည်ကြား
ယောင်မိလို့ ကျွန်တော်ကူထည့်ပေးလိုက်ပါတယ် ဆရာ။

မိုးသောက်ကြယ်များ ၏ လင်းရောင်သည် မှေးမှိန်ကာ

နေရောင်ခြည်တွင် ကွယ်ပျောက်သွားရသည့် နည်း

လောကအလုပ်မှ ကျွန်ုပ်တို့ လွန်သွားရာ

ပြုခဲ့သမျှဖြင့်သာ မှတ်မိကြသည် ။

ပြုခဲ့သမျှကို မှတ်မိကြလိမ့်မည်

ပြုခဲ့သမျှကိုသာ မှတ်မိကြလိမ့်မည်

လောကအလုပ်မှ ကျွန်ုပ်တို့ လွန်သွား၏
ပြုခဲ့သမျှဖြင့်သာ မှတ်မိကြမည်
အသက်ရှင်စဉ်စိုက်ခဲ့သော လယ်ပြင်များ တွင်
အခြားသူများ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြစဉ်
လုပ်ဆောင်ခြင်းများမှ ဝမ်းနည်းခြင်းကွယ်ပျောက်ရ
ပြုခဲ့သမျှဖြင့်သာ အောက်မေ့ရကြ။
ကျွန်ုပ်တို့ မြွက်ဆိုခဲ့သော သစ္စာစကား
မြေပေါ်တွင် ကြဲဖြန့်ခဲ့သောမျိုးစေ့များ
ကျွန်ုပ်တို့ မြေပေါ်မှာ လွန်သွားကြသောအခါ
ကျန်ခဲ့သူများ အောက်မေ့စရာဖြစ်ပါ။

★

အလင်္ကာကျော်စွာရွှေပြည်အေး

ဆရာအေးတေးတစ်ပုဒ်

ဆရာရွှေပြည်အေးရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို ပြန်ခေါ်ယူမိတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာ သောခံစားမှုကပါ တွဲစပ်ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တာ ကိုယ့်ဘာသာ သတိထား မိပါရဲ့ ။

ရုပ်မြင်သံကြားမှာ မကြာခဏပြန်ပြလို့ ဆရာမြို့မငြိမ်း၊ ဆရာရွှေပြည်အေးတို့ ရဲ့ ရုပ်ပုံပန်းချီကားကြီးတွေကို အမှတ်တရ တခမ်းတနား ထိုးထိုးပြတိုင်း ဂုဏ်ယူအားကျလောက်စရာ ခံစားမှုတွေ ဂီတချစ်သူတို့ ရင်မှာ ဖြစ်ပေါ်လောက်တာဖြင့် အသေအချာပေါ့။

စန္ဒရားဆရာနှောင်းလူတို့ ရဲ့ 'ဂီတဝင်ပါ' ဆိုတာမျိုးလိုပွဲမှာ လည်း ဆရာရွှေပြည်အေးတို့ ၊ ဆရာအဝမ်းခင်မောင်တို့ ရဲ့ ပုံတူကားချပ်တွေ ခန့်ခန့်ညားညားတွေ့ဖူးခဲ့ပါတယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဘယ်သောအခါမှ မမေ့ပျောက်နိုင်လောက်အောင် ဂန္ထဝင်မြောက်နေမယ့် အနုပညာလက်ရာတွေ၊ လုပ်ရပ်တွေအပြည့်အစုံ အခိုင်အမာရှိသူတွေဖြစ်နေသူမို့ 'လူသေသော်လည်း နာမည်မသေ' ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ ပ။

စန္ဒရားပုံသဏ္ဌာန် အုတ်ဂူခန့်ခန့်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ လဲလျောင်းလျက် သား၊ 'အလင်္ကာကျော်စွာ' ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ဝိသေသနနဲ့ ကျော်ထက်အကွ ရာတင် ကမ္ပည်းထိုးထားခံရတဲ့ နေရာဌာနတစ်ခုကဖြင့် သေလွန်ပြီးသည့် တိုင် မမြဲသောအနုစွသဘောအရ၊ ခုဆို . . . မရှိတော့ပြီ။

ဆရာရွှေပြည်အေးကို သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က လှုပ်ရှားပုံ၊ ဖြတ်သန်း

ပုံတွေကို အမှတ်ရမိသေးတော့။

ဆရာသည် ဘယ်တော့မှ ဝတ်ပုံစားပုံ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းမရှိ။ ရှူးဖိနပ်၊ ဘောင်းဘီရှည်၊ ကုတ်အင်္ကျီ၊ လည်စည်းရှည်၊ လည်စည်းတိုတို့ဖြင့် တကယ့်သံစုံတီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ထည်ထည်ဝါဝါလည်း နေတတ်ပေရဲ့ ။

ဓာတ်ပြားသွင်း၊ ရုပ်ရှင်အသံသွင်းများ တွင် လည်း လည်ကတုံးကော်လံအဖြူ၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီတို့ ကို ခုံခုံမင်မင်ဝတ်ပြီး လူကြီးလူကောင်း ဝီဝီသသ နေပြခဲ့တာလည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ပါ။

ရံဖန်ရံခါမှာ တော့ ဟာဝေယံလက်တို၊ အဆင်နုနုကလေးတွေနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကြွကြွရွရွနေတတ်တာလည်း ရှိပါသေးရော။ တေးဂီတအနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အမြဲတမ်းလေးနက်တည်ငြိမ်မှုတွေနဲ့ မျက်နှာထားတင်းတင်းနေတတ်တာကိုက 'ဘယ်ဟာမှ ခပ်လွယ်လွယ်လုပ်လို့ မရဘူးကွ' လို့ ပြောနေသလိုပဲ တပည့်တပန်းတွေအကြား အမှတ်ထင်ထင်ရှိနေပေတော့တယ်။

'စန္ဒရား' ပညာ ထောင်းထောင်းညက်ညက်ကျေသိသလို၊ 'တယော' တူရိယာကိုလည်း နိုင်နိုင်နင်းနင်းကျွမ်းကျင်တာကို အနီးအနားက တပည့်ရင်းတွေအသိဆုံးပါပဲ။ ဟော . . . လေမှုတ်တူရိယာတွေကျတော့ရော ။ ဂီတမှူးကောင်းတစ်ယောက်ဝီသစွာ တစ်ဦးချင်း၊ တစ်အုပ်စုချင်းရဲ့ တေးသွားအဖွဲ့အနွဲ့တွေကို နေရာတကျပီပီပြင်ပြင်စီစဉ် ဖော်ဆောင်နိုင်တာမို့ ဆရာအေးရဲ့ အတီးသမားများ ၊ အဆိုသမားများမှန်သမျှ ညာဖို့ဝါးဖို့ ဝေးစွ၊ မျက်တောင်မခတ်ရဲအောင် သတိကြီးကြီးထားပြီး တီးရ၊ မှုတ်ရ၊ ဆိုရတာအမြဲပဲတွေ့ခဲ့ရတယ်။ တစ်ချက်ကလေးလစ်ဟာသွား၊ တိ

မ်းစောင်းသွားတာနဲ့ မျက်လုံးစူးစူးကြီးနဲ့ စွေပြီးလှမ်းကြည့်ရုံခံရရင် တော်သေးရဲ့ မှတ်။ နီးရာပစ္စည်းနဲ့ လှမ်းပစ်ပေါက်လိုက်တာ၊ ထင်လိုက်တာ မခံရဘူးမပြောနိုင်ဘူး။ အသံလေးတစ်သံ၊ အဝင်အထွက် လေးတစ်ခုအတွက် အသေအချာအတိအကျ၊ သူမို့ နားပါးပလေတယ်။ ဆရာရွှေပြည်အေးဆိုတာ လွယ်သူတစ်ယောက်ဟုတ်ကို မဟုတ်ပါလေ။

ပြဇာတ်ခေတ်၊ ရုပ်ရှင်ခေတ်၊ ရောင်းတန်းဓာတ်ပြားခေတ် ဘယ်မှာ မဆိုရှေ့ဆုံးတန်းရောက် ဂီတပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ ကို မြင်ယောင်ကြည့်ကြစမ်းပါဘိ။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်မှာ ၊ ခြံနှင့် ဝင်းနှင့် တိုက်နှင့် ခမ်းခမ်း နားနားနေခဲ့တဲ့ ဆရာ၊ ဂရင်းပီယာနိုလို ခေါ်တဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်အဆင် တန်ဆာ၊ ဒေါက်ထောက်အဖုံးဖွင့် စန္ဒရားလှလှကြီးတစ်လုံးနဲ့ နေခဲ့တဲ့ ဆရာ။

အိုမင်းမစွမ်းချိန်ကျတော့လည်း နီးစပ်ရာတပည့် (၂) ယောက်၊ (၃) ယောက်ကို အဖော်ပြုပြီးသွားလာနေရ၊ ဌာနတစ်ခုရဲ့ မလောက်မငှထောက်ပံ့လစာလေးကိုယူပြီး ဆေးဝါးမှီဝဲရ၊ စားသောက်ရဖြစ်သည့် တိုင် လောကဓံကိုကြုံကြုံခံနိုင်ခဲ့တဲ့ ဆရာ။ ရွှေတိဂုံစေတီခြေရင်းက နှစ်ထပ်ဇရပ်ဟောင်းကြီးရဲ့ နောက်ဘက်အခန်းငယ်လေး ခပ်မှောင်မှောင်တစ်နေရာမှာ ၊ သံစဉ်မမှန်လှတဲ့ မီနီပီယာနိုခေါ် စန္ဒရားခပ်ငယ်ငယ် အနွမ်းက လေးတစ်လုံးကိုသာမှီတွယ်ပြီး လောကကိုစွန့်ခွာသွားတဲ့ ဆရာ။ ဒါတွေက တကယ်တော့လည်း လူ့ဘဝရဲ့ တစ်ချိုးတစ်ကျွေဖြစ်စဉ်တွေပါလေ။ စိတ်မကောင်းစရာရယ်လို့ တွေးမိတာကလွဲလို့ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း၊ အလင်းတရှိန်ရှိန်ရှိနေဆဲ သူ့အနုပညာမှတ်တိုင်တွေကဖြင့် သူ့လမ်းခရီးမှ အထင်ကရမဟုတ်ပါလား။

'မိုး' လို၊ 'ရွှေလည်တိုင်' လို၊ 'ချစ်ဆိပ်ရည်' လို သီချင်းမျိုးတွေ ရေးစပ်ခဲ့တဲ့ သူပေပဲ။

'လေးနာရီ' လို၊ 'တကူကူးကူး' လို၊ 'ရွှေဖိုးခေါင်' လို၊ 'စိမ်း' လို နှစ်လိုဖွယ်သံစဉ်တေးများ နဲ့ ထူးခြားတဲ့ သီချင်းမျိုးတွေရေးနိုင်ခဲ့တဲ့ သူပေပဲ။

'နပန်းဆံ' လို၊ 'ပရောဝါ' လို၊ 'ထမနဲပါတီ' လို၊ 'ဗွေးတုတ်' လို၊ 'ဂုံညင်းထိုးမယ်' လို၊ ကျေးလက်ရနံ့တွေနဲ့ ထုံမွှမ်းထားတဲ့ သီချင်းတွေ ရေးစပ်ခဲ့တဲ့ သူပေပဲ။

အနောက်တိုင်းတေးသွားကို အမိဖမ်းပြီး မြန်မာ့ခေတ်ပေါ်တူရိယာတွေနဲ့ ဆက်စပ်ဖန်တီးတတ်သူ၊ သံစုံတီးဝိုင်းကြီးတွေရဲ့ အဖွင့်ပမာဏ၊ တီးကွက်ဆန်းတွေ တီထွင်ပြုစုနိုင်ခဲ့သူ သမိုင်းဝင်စုပေါင်းသီဆိုရသော ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ ပြဇာတ်၊ ရေဒီယိုသီချင်းများ ထားရစ်နိုင်ခဲ့သူ။ ထိုသူ . . . ထိုသူ။

ဆရာရွှေပြည်အေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှတ်မိစရာတွေထဲက ဟိုးတစ်ခါတုန်းကလို အမှတ်ရမိပြန်တယ်။

မိမိက အသက် (၁၁) နှစ် (၁၂) နှစ်သားလောက်ပဲရှိဦးမယ်။ အဲဒီအချိန်ရဲ့ နိုင်ငံရေးဂယက်တစ်ခုမှာ တည်မြဲသန့်ရှင်းအကွဲအပြတ်တစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။ ဖျော်ဖြေရေးနဲ့ စည်းရုံးရေးလုပ်ကြဖို့ အတွက် သင်္ကြန်မှာ အလှပြပြိုင်ပွဲဝင်ကားများ နှစ်ဖက်အပြိုင်အဆိုင်ထွက်ကြတယ်။ နိုင်ငံကျော်ဂီတပညာရှင်တစ်ဦးရဲ့ အဖွဲ့ကို 'သန့်ရှင်း' ဘက်က လွှတ်တော်အမတ်အချို့နဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တချို့က ငှားရမ်းတာဝန်ပေးတယ်။

ဒီဘက်က (တည်မြဲဘက်က) ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့ အမတ်တစ်ဦးကလည်း အသိုင်းအဝိုင်းကြီးကြီးနဲ့ အလှပြကားထွက်ဖို့ လုပ်တယ်။ အဲဒီမှာက ဆရာရွှေပြည်အေးကို သီချင်းတွေရေးစပ်စေပြီး တေးဂီတတာဝန်

ပေးတယ်။ မြန်မာ့ဆိုင်းဝိုင်းလည်း ငှားထားတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိပါး
မပုတ်ခတ်ဘဲ၊ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ 'သင်္ကြန်ကား' ဖြစ်
စေရမယ်လို့ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုသူများက ဆုံးဖြတ်ပြီး၊ 'ရွှေတိဂုံစေတီ
သမိုင်း' ကို သီချင်းများ ဖွဲ့၊ အဆိုတော်များကိုယ်တိုင်ပါဝင်သီဆိုစေပြီး၊ 'ရန်ကုန်ရာဇဝင်' ကို သံချပ်ထိုးပြီးမှတ်တမ်းတင်ဖို့ လုပ်ကြတယ်။ သံချပ်
ကိုတော့ အဝမ်းရုပ်ရှင်အသိုင်းအဝိုင်းက ဇာတ်ညွှန်းဆရာတစ်ဦးက
ရေးပေးတယ်။

အလှပြကားမည်ကာမတ္တ မဟုတ်ဘဲ၊ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်က အောင်မြင်
ထင်ရှားလှတဲ့ မြို့တော်ဝန်မဏ္ဍပ်အပါအဝင် ထိပ်တန်းမဏ္ဍာကြီးတွေရဲ့
ပထမဆုံးစွယ်စုံဆုဆိုတာမျိုးတွေကိုလည်း မှန်းတာပေါ့လေ။ ခေတ်ပေါ်
လူကြိုက်များ သီချင်းတွေသာရေးသားတတ်တဲ့ ရွှေပြည်အေးကိုရွေးမိ
တာ လူရွေးသူတွေမှားပြီလို့ စကားတင်းဆိုသူတွေကလည်း ဆိုကြ၊ ဆန့်
ကျင်ဘက်အဖွဲ့တွေကလည်း လှောင်ချင်ကြတာပေါ့။

အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ တင်ပြနိုင်ဖို့ ၊ သီချင်းအရှည်သုံးပုဒ်လော
က်ကို ဆရာအေးကရေးပေးပြီး သီချင်းတိုက်ပါတယ်။ ဆရာရွှေပြည်
အေးရဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့် ရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဆိုင်းဆရာ၊ နဲ့ဆရာတွေ
ဆိုတာက 'ဂီတသင်္ကေတ' တတ်ကျွမ်းကြသူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး လေ။
နားနဲ့ နားထောင်စိတ်နဲ့ မှတ်။ ပြန်တီး၊ ဒီလိုလုပ်ကြတာ။ ဆရာကြီးရဲ့
သံစဉ်တွေကိုလည်း ရုတ်တရက်နားထောင်တော့ စိမ်းနေမှာ ပေါ့။ မ
အားမလပ်တဲ့ ကြားထဲက မငြင်းသာလို့ သာလုပ်ရတဲ့ အလုပ်ဆိုတော့
ဆရာကြီးပြန်သွားရင် သူတို့ ဟိုနားမေ၊ ဒီနားမေဖြစ်ကရော။ အရိုးခံသ
မားတွေဖြစ်တာကိုး။

ဂီတဝါသနာအိုး

မိမိကဖြင့်

ကလေးပီပီမှတ်မိလိုက်။

ရလိုက်မှန်းသိကြတော့ ဆိုင်းဆရာတွေက မိမိကိုချော့ပေါင်းထားကြတယ်။ ကြောင်းပေးရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်တန်တော့ အဆင်ပြေရောဆိုပါတော့။ အလှပြယာဉ်ကလည်း ရလိုက်တဲ့ ပထမဆုတွေ၊ အထူးဆု၊ စွယ်စုံဆုဆိုတာတွေချည်းပါပဲ။ သီချင်းတွေ၊ သံချပ်တွေအတွက်လည်း သီးခြားဆုတွေရကြပါသေးရဲ့ ။

အဲဒီသီချင်းတွေထဲက နှစ်ပုဒ်လောက်ကို တခြားစာသားပြောင်းပြီး နောင်ဓာတ်ပြားသွင်းတာ သိရပါတယ်။ ကျန်တစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ 'ရွှေတိဂုံသမိုင်းအစ' ကိုဖြင့် ဒီအတိုင်းထားလိုက်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ခေတ်အလိုက်အကြိုက်သီချင်းတွေ၊ အလွမ်းသီချင်း၊ အချစ်သီချင်း၊ အပျော်သီချင်းတွေ အရေးသာတဲ့ ဆရာရွှေပြည်အေးရဲ့ ဘာသာရေးဆိုင်ရာစာသားများနဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခုတိုင်သတိရနေသေးလို့ ပြန်လည်ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

ရွှေတိဂုံသမိုင်းအစ

တြိဂုဗ္ဗ - နဂရ - ရာဇာဌာနီ -- ကြွန်းရှိစုံမိုးလို့ ဘုန်းနဲ့ တန်ခိုးတေဇာဖွဲ့ပြီးသည် -- ။ ဥက္ကလာပ ရာဇာဘုရင်သည် အာဏာပေါ်လွင်ဖြန့်မိုးကျော်ဟိုးအုပ်စိုးတဲ့ ခါမှီ - - - တဖုဿ ဘလ္လိကတဲ့ ညီနောင်နှစ်ဖော်သွားရာလမ်းဆီ၊ တားဆီးကာပ မြင်အောင်ပြတဲ့ ရုက္ခစိုးနတ်သည် ၊ စကားနဲ့ ညွှန်ကြား၊ မှတ်သား မြတ်ဘုရားရှိတဲ့ လင်းလွန်းပင်နားဆီ၊ ဝပ်တွားကော်ရော် ပူဇော်လာတော့ - - - မြတ်စွာဘုရားသဒ္ဓါစိတ်ပွား - - - ဗျာဒိတ်ထား။ (ရှစ်ဆူ) ၊ဆံတော်မြတ်ကို ပေးသနားသမို့ ဝမ်းသာကာရွှင်ကြည် - သိကြားမင်းအမိန့်တော်နဲ့ ဝိသကြိုကိုစေပြီ နဝရတ်ကိုးပါးပြဿာဒ်ဖွဲ့၊ ပတ္တမြားရွှေကြုတ်လုပ်ကာပေးသည် ဆံတော်ဓာတ်ကိန်းဝပ်ဖို့ သင်္ဘောတွေနဲ့ ရယူခဲ့သည် ။

အဇ္ဈတနဂရမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်စဉ်ကအတည် မင်းနဲ့ မိဖုရားပြည်
သားစုံညီ ဆံတော်နှစ်ဆူကို ပင့်ကာယူခဲ့သည်။ ။

နဂရာဇ်ပေါ်ရောက်လာပြန်ပြီ၊ နဂါးတစ်ဦးက နှစ်ဆူယူကာခိုးသည် ၊
အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဒုက္ခကြုံတာကိုရည် ဥက္ကလာပမင်းကြီးအား လျှောက်
ထားတော့သည် ။

မင်းကြီးကိုယ်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ပြုတဲ့ အခါမှီ ဘုရားဗျာဒိတ်တော်မြတ်ရ
လို့ နဂို(၈)ဆူသော ဆံတော်မြတ်ကို ရယူတော်မူပြီ ရွှေတိဂုံစေတီတည်
ထားကိုးကွယ်သည့် ---

'သံမှန်' သံကျမှာ အပြင်တော၊ အတွင်းတော၊ ဘွဲ့ခံကြိုးခံများကိုအခြေခံပြီး တူရိယာမျိုးစုံမြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ ရေးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ အဲဒီသီချင်းတစ်ပုဒ်ဟာ ဆရာရွှေပြည်အေးရဲ့ လက်ရာကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခုနေမှာ ပိုပိုသိ လာပြီး၊ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်မှာ ဖြစ်ဖြစ်သီချင်းရေးဖွဲ့တီးမှုတ်စီစဉ်ရာမှာ လေးလေးနက်နက်၊ ခိုင်ခိုင်လုံလုံရှိတတ်တာကို သတိရမိရင်း ဆရာ့ကိုလွမ်းနေရပါကြောင်း။

စန္ဒရာလှထွဋ်

အိပ်မပျော်သော ညအလွမ်း

တမ်းတခြင်းသည် အလွမ်း၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်ဖြစ်ချေသည် ။
မရှိ၍ ၊ မတွေ့၍ ၊ မရ၍ ။ မပြည့်စုံမှုတစ်ခုအတွက် အသိအမှတ်ပြုလိုက်
ရတိုင်းရှိစဉ်၊ တွေ့စဉ်၊ ရစဉ်က အကြောင်းချင်းရာတွေကို နှမြောအော
က်မေ့မိသောစိတ်တွင်းဖြစ်ပေါ်မှုက ဝင်ရောက်စိုးမိုးလေသည် ။ ဤခံ
စားမှုမျိုးသည် 'ဆုံးပါးကွယ်လွန်' သွားသူတွေကို စပ်လျဉ်း၍ ဖြစ်ပေး
သောအလွမ်းတစ်မျိုးပင်။

အထူးသဖြင့် လွမ်းစရာတွေ ချန်ထားရစ်သူများကို ပိုလွမ်းပါသည် ။

အပျော်တမ်းလုပ်ရာမှ ကြေးစားဂီတနယ်ထဲပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ရသော
ဦးလေးအလတ် (ဦးကြည်ဟု မိမိတို့ ကခေါ်သူ) ကြောင့် မိမိ၏ မွေးရာပါ
ဂီတဝါသနာလေး အစို့အညှောက်ပိုထွက်ခဲ့ရ။ ဂီတနယ်ပယ်က နာမည်
ကျော်တွေနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ရ၊ လေးစားအားကျခဲ့ရ။ ကိုယ်တိုင်အတီး
အမှုတ်၊ တူရိယာအချို့ သင်ကြားပြီးလေ့ကျင့်ခဲ့ပြီး တီးခဲ့မှုတ်ခဲ့။
အရေးဝါသနာထုံသူမို့ သီချင်းတွေစပ်ခဲ့။ ခပ်မှုန်မှုန်ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခု
ကြည့်နေရသလို ခုတော့ဖြင့် ကြည်လင်မှုတစ်ဝက် မကြည်လင်မှုတစ်ဝ
က်။

သည် အထဲက . . . မိမိအလွမ်းကိုတန်းစီလျှင် စန္ဒရားဦးလှထွဋ်ကို
အရင်ဦးစားပေးရမည်။ ဘာကြောင့် ဆို ခုထိရင်ထဲရောက် 'အလွမ်းသုံးခု
' တွင် သူက အရင်ဦးဆုံးသွားလေသူ။

မိမိဦးလေးဖြစ်သူသည် ရုပ်ရှင်နောက်ခံတီးဝိုင်းများ တွင် (ဟိုတုံးက

အခေါ်) ဂျပ်စ်ဘင်တီးသူ။ (ယခုအခေါ် ဒရမ်မာ)။ သူ့နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်၊ ပစ္စည်းကူဆင်၊ သူခိုင်းလျှင် ဂျောက်ဂျက်လေးခေါက်၊ ဘွန်ဂိုဒရမ်လေးခေါက်လုပ်ပေးရင်း စတူဒီယိုတွေကြား၊ လူဝင်စားဖြစ်ရစဉ်မှာ ကိုလှထွဋ်ကို စ တွေ့ဖူးခဲ့။ မှတ်မိတာ။ (ဦး) ကျော်ဆွေ၏ 'ဒဏ်' ရုပ်ရှင်ကား။ ကလေးသရုပ်ဆောင်မောင်မြင့်ဌေး (နောက်မြန်မာ့အားကစားလက်ရွေးစင်ဖြစ်လာသူ) ပင် အငယ်ကလေးဘဝ။

အသားညိုညို၊ အရပ်နိမ့်နိမ့်၊ နှုတ်လျှာနည်းနည်းနှင့် အလုပ်ဖင်မြဲမြဲ လုပ်တတ်သော စန္ဒရားဂီတမှူးကို အဲသည် အရွယ်ထဲက သူများ ခေါ်သလို 'ကိုလှထွဋ်' ဟု ရောယောင်ခေါ်ခဲ့။ သူသေသည့် တိုင်။

သူ့မြန်မာ့အသံဝန်ထမ်းဘဝမှာ ရံဖန်ရံခါတွေ့ဆုံဖြစ်။ စကားလက်ဆုံတွေဖြင့် မကျဖြစ်ပါ။ သူက ပညာရှင်လိုနေတတ်သူ။ စကားပြောလျှင် ရယ်ရယ်မောမော ပြောတတ်သော်လည်း စကားနည်းသူ။ တိုးတိုးညှင်းညှင်းလည်း ပြောတတ်သူ။

မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း၊ (ယခင်အခေါ် ဘားလမ်း) နေရာတစ်ခု၏ မုတ်ဆိတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခေတ်ထသောကာလတွင် မှ နေ့စဉ်လိုလို ဆုံဖြစ်ကြ။ သူတို့ အစုအဖွဲ့ကလေးတွင် များ သောအားဖြင့် တွေ့ရသူများမှာ ကိုသန်းကြွယ်၊ ကိုမိုးသူ၊ ကိုလှထွဋ်နှင့် ကိုအောင်လွင်။

သူတို့ ဘာတွေ ပြောတတ်ကြတယ်ထင်သလဲ။

ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုကြီးများ အကြောင်း၊ ဘက်စ်ဆဲလားဝတ္ထုများ အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများ အကြောင်း၊ ကိုလှထွဋ်နှုတ်ဖျားက ဂီတစကားတယ်မကြားရ။ ဖတ်ပြီးသည့် အင်္ဂလိပ်လိုရေးဝတ္ထုစာအုပ်တွေ အကြောင်းပဲ ကြားရတတ်မြဲ။

ကိုလှထွဋ်ကိုယ်တိုင် ဘာသာပြန်စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးဖူးသည် ဟု မိ

မိအကြမ်းဖျင်းမှတ်ထင်နေမိသည် ။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိ။ သူကလည်း ဒီအကြောင်းသိပ်မပြော။ '၁၂၃-အင်လျားလမ်း' ဆိုသည့် စာအုပ်ထင်ရဲ့ ။ ဆက်ထုတ်ဖို့ ကြော်ငြာသော်လည်း ဘာသာပြန်ဖြစ်တော့ပုံမရ။ ဂီတအလုပ်က ဖိစီးနေပုံရသည် ။

ဂီတရေးရာဆောင်းပါးတွေနှင့် ဂီတသင်္ကေတဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေတော့ ပြုစုထုတ်ဝေဖူးသည် ။ နောက်ပိုင်း အမျိုးသားစာပေဆုပင် ရသွားသေးသည် ။

အဲဒီ . . . ကိုလှထွဋ်မှာ နဂိုကပင် 'နှလုံးရောဂါအစပျိုးနေခဲ့သည်' ပဲ။

မိမိဆေးခန်းထိုင်ရာ ရွှေဘုံသာလမ်းက စစ်ပြန်ဆေးခန်းရောက်၊ ရန်ကင်းက အာရောဂျံနှင့် ရန်ကင်းနေအိမ်များ သို့ လမ်းကြိုသင့်သလိုဝင်လာစစ်ဆေးခံအကြံတောင်းလေ့ရှိသည် ။ သူ့မှာ ပင်တိုင် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေ ရှိသည် ။ မိမိက ရင်းနှီးသူ မိတ်ဆွေဆရာဝန်ပေါ့လေ။

စူပါကတ်ဆိုင်ကယ်ကလေးဝယ်စီးစဉ်က မိမိက ကန့်ကွက်တားမြစ်သည် ။ သူက ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေကိုတင်ပြပြီး စီးဖြစ်အောင်စီးသည် ။ အဲဒီနောက် တစ်ခါနှစ်ခါတောင် သူ့ခါးဖက်ပြီး လိုက်စီးဖြစ်ခဲ့သေး။

စုလိုက်ဆောင်းလိုက်နှင့် ကန်တော်ကြီးစောင်း၊ ဟိုတုန်းက သံတမန်ဆေးရုံနောက်မှာ တိုက်ကလေးဆောက်ပြီးသွားတော့ မိမိတို့ အုပ်စု သူ့အိမ်တက်မှာ မနက်၊ နေ့ည၊ ဦးဦးဖျားဖျား နေနားခဲ့ကြသေး။

ရန်ကင်း၊ တိုက်ခန်း၊ အိမ်များ သို့လည်း ရံခါရောက်ဖြစ်ခဲ့။

သူက ဂီတကို စနစ်တကျချဉ်းကပ်ဆည်းပူးမှ ကြိုက်သူ။ ဖြတ်လမ်းလိုက်သူများကို သူလုံးဝလက်မခံ။ အားမပေး။ အဲဒီနေရာမှာ တော့ သူ့စိတ်က မာသည် ။ မိမိကိုပင် သူမလိုလားသူများ နှင့်

ဝိုင်းဖွဲ့နေတာတွေ့လျှင် နှုတ်မဆက်။ မသိယောင် မမြင်ယောင် ပြုနေတတ်သည်။ ။

'နှလုံး' ခွဲစိတ်ကုသခံပြီးတော့ သူ့အလွန်ဝမ်းသာတက်ကြွနေသည်။ ။ အလုပ်တွေပိုလုပ်ချင်နေသည်။ ။ သည် ချိန်မှာ သူက ဂန္ထဝင်ဆန်နေလေပြီ။

'မုန်းရစ်လေဦး' သီချင်းကို ချိုတေးဆက် ကိုအောင်ကိုး ရေးတာလို့ ကျွန်တော်ထင်ထားတာလို့ ပြောတော့ မအီမလယ်နှင့် မကျေမချမ်းကြီး ဖြစ်သွားသေး။

ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း မောင်ဝဏ္ဏသီချင်းလာအပ်တယ်။ သူညွှန်းပြီး ဥပမာပြောတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားရော၊ သီချင်းရောမသိဘူး။ မအပ်တော့မှာ စိုးလို့ သိတယ်၊ မှတ်မိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကိုယ်ရေးချင်သလို ရေးထည့်လိုက်တာ သူကလဲ အကြိုက်တွေ့သွားတယ်။ သူပြောတော့ အဲဒါမျိုးဆိုပဲ ဟု ရယ်စရာအတည်တွေ ပြောဖြစ်ကြတာလည်း ရှိရဲ့ ။

'ပန်းတွေနဲ့ ဝေ'၊ 'ချစ်တဲ့ သူငယ်လေ'၊ 'အချစ်သစ်ပင်' ရုပ်ရှင်သီချင်းတွေ အောင်မြင်ခဲ့တာ ငြင်းစရာတစ်ကွက်မျှ မရှိပါ။

ရုပ်ရှင်သီချင်းပေါင်းများစွာ၊ ရေဒီယိုသီချင်းပေါင်းများစွာ၊ ဦးလှထွဋ်လက်ရာကောင်းတွေ သူမရှိသည့် တိုင် ပိုင်ရှင်အမည်ကို မေ့ကြတော့မည်မဟုတ်။ မြန်မာ့ရှုခင်း၊ မြန်မာ့စိတ်ရင်းလိုသီချင်းမျိုးရော။

'တို့ ပြည်ထောင်စုသား' လို သီချင်းမျိုးရော။ ဟော့ ကြည့်။ 'မြန်မာနိုင်ငံပြီ' သီချင်းတောင် သူ့လက်ရာပါပဲကလား။ အရှည်တည်တံ့မယ့် ခေတ်ပေါ်သမိုင်း မှတ်တိုင်သီချင်းတွေ။

'တင့်လှပေဟန်' ကားအတွက် သူရေးပေးသော 'မျက်စိမှ ဝတ်ထား

လေငြား သူ့အရိပ်တွေပေါ်လာ' ဟူသော စင်းပြေပြေ သီချင်းကလေးတစ်ပုဒ်ဆိုလျှင် မျိုးဆက်သစ် 'ဆိုပျော်' စင်မြင့်မှာ တင့်တယ်လှချေ၏။ ရုပ်မြင်ဖန်သားပေါ်မှာ လည်း မူဟန်သွယ်သွယ် ဆိုကြ/ ဖလှယ်ကြသူတွေ မနည်းမနော ကက်ဆက်ခွေမှာ ၊ ဗွီစီဒီမှာ နေရာတကာ။

သူစန္ဒရားတီးပုံက စီးစီးပိုးပိုး ပုံသဏ္ဌာန်ထက် သပ်သပ်ရပ်ရပ်တီးခတ်မှုက ပိုသည် ။ သူ့လက်ချောင်းတိုတုတ်တုတ်ကလေးတွေကို ကင်မရာလက်အယူမှာ စ ပြကတည်းက သိနှင့် နေသည် ။ ဒါ စန္ဒရားဦးလှထင်္ဍီ။ နည်းစနစ်မှန်ကန်မှုကို ဂရုပြုရင်း အနုပညာဖွဲ့စည်းဖန်းတီးတတ်သူပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်ပါ။

သူ့စိတ်ကူးတွေ၊ သူ့အာရုံတွေ၊ သူ့စေတနာတွေမသေမီ နောက်ဆုံးစက္ကန့်အထိ သူပုံဖော်သွားချင်ပေလိမ့်ဦးမည်။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော အတွေ့အကြုံများက နောက်ထပ် နောက်ထပ်သော အနုပညာပစ္စည်းတွေ ထုဆစ်ရေးခြယ်သွားနိုင်ပေလိမ့်ဦးမည်။

ခေတ်ဟောင်း၊ ခေတ်နှောင်း၊ ခေတ်ပေါ်၊ ခေတ်လွန် ဂီတတွေအတွက် တံတားကြီးဆောက်၊ လမ်းဖောက်ပေးနိုင်သော ဗိသုကာတစ်ယောက်၊ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်။

ဂန္ထဝင်ဂီတစင်မြင့်ပေါ်မှ လောလောလတ်လတ် နားရသောကာလညတစ်ညမှာ ပဲ ဆုံးပါးသွားရသတဲ့ လေ။ '၁၀' နှစ်ပင် မရှိသေး။ ပူနွေးဆဲ။ ပတ်သက်ဆဲ။ အငွေ့အသက်ပြန့်ဝေဆဲ။ သီချင်းဆိုဖို့ စိတ်အားသိပ်မပြင်းပြပေမယ့် သူ့အသံနှင့် ဟန်သည် နားဝင်ပြေပြစ်ဆွဲဆောင်တတ်မှန်း 'အိပ်မပျော်သောညများ '၊ 'တိမ်တမန်'၊ 'ချစ်တဲ့ သူငယ်လေ' အစရှိသီချင်းတွေက သက်သေခိုင်မာလှပါပြီ။

သူ့စန္ဒရားလက်သံအခွေတွေ သီဆိုသံများ နှင့် သီချင်းခွေတွေ၊ သူ့လ

က်ရာတေးသား တေးသွားများ နှင့် တေးဂီတအသံသွင်းခွေတွေ နေရာ အနှံ့ ပျံ့နှံ့နေဆဲပါလေ။

အသစ်အသစ်တွေ မဖန်တီးနိုင်တော့ပေမယ့် သူဖန်တီးခဲ့သော သူ့လ က်ရာခြေရာတွေက ဖယ်မရ၊ ဖျက်မရအောင် ခိုင်မာစွဲထင်ခဲ့ပြီ။

သူ့နှယ်။

လောကအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ချန်ထားရစ်နိုင်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်စမ်းပါတိ။ အနုပညာသည် တစ်ဦး၏ ကာလတန်ဖိုးမြှင့်တင်စွမ်းသူ ဖြစ်ချင်စမ်းပါတိ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် ရော၊ ခံစားသူပရိသတ်တစ်ဦးအဖြစ်နှင့် ပါ နှမြောလွမ်းဆွတ်သည် ။

*